

Іером. Неофитъ потвърждава съвършено всичко то, за колко азъ бѣхъ говорилъ въ своя си грамматика т. е. за многообразны отстъпванья Българскаго ѣзыка на провинціализмы. Тѣй както въ нѣкойхъ мѣстахъ казватъ: песокъ, хлѣбъ, камень, любя, любяхъ, и проч. а въ други нѣсакъ, лябъ, камакъ, любимъ, любихъ и м. т. то дѣто почнаха да ся являвжтъ Български писатели не сж съгласны относительно за правописаніе имъ. Единъ пише така, а други инакъ. Това нищо: нѣ единъ и той самъ писатель въ едно мѣсто пише така, а на друго инакъ (1).

---

1) Правописанье іе вѣщъ Священна, коя не трѣба да въртимо като на играчка, кому както ся ще: Преди да ся заловиме за издаване на каква и да іе книга, дължим сме по напредъ критически да ей отрѣдиме правописаніе. Сърбы почнаха да издавать книги преди да ся появи Грамматика на ѣзыка имъ. Слѣдствие на такова пропушанье было ореографическа препирня, коя съществува въ Сърбска племенность. Това трѣба да назимъ относительно и Българскія литературы; за зла честь, между Българе слабо ся нахѣрватъ учены филолози. По та причиня за Българе іе нужно да ся обрнать за съвѣтъ къмъ учены тѣ филолози другихъ Словенскихъ странъ! Отъ моя страна, азъ обрнахъ особенно вниманіе на той важный предметъ, като съставихъ критически опытъ за Българско правописаніе, кого предложихъ на бѣдши Български писатели.

Въ изложеніе причинъ избираніе ми правописателныхъ правилъ ся рѣководствувахъ по аксіома що правописаніе и произношеніе сж двѣ нѣща съвършено различни и съвършено противоборствующие една съ друга; за това, ако да пишемъ по речьтж на простый народъ кой живѣе въ различни области, то въ сщцѣ